Poppenspelers
in de prijzen
Wim Meilinkprijs
Hotel Modern
Ruth van der Steenhovenprijs
Mirthe Dokter
2019

POPPENSPELERS IN DE PRIJZEN

De Nederlandse Vereniging voor het Poppenspel, de NVP-UNIMA, opgericht in 1955, reikt om het jaar een tweetal prijzen uit: een prijs voor poppenspelers die al een heel oeuvre hebben: de Wim Meilinkprijs en een aanmoedigingsprijs voor jonge en beginnende poppenspelers: de Ruth van der Steenhovenprijs.
Beide prijzen zullen dit jaar tijdens het Internationaal Micro Festival in Dordrecht worden uitgereikt en wel op zaterdag 14 september om 19:30 uur tijdens het Internationaal Micro Festival in Dordrecht In de Berckenpoort, Voorstraat 220.

De Wim Meilinkprijs

NVP-UNIMA heeft sinds 1980 de Wim Meilinkprijs uitgereikt aan poppenspelers, -speelsters en groepen die een belangrijke bijdrage hebben geleverd aan de ontwikkeling van het poppenspel als podiumkunst.

Wim Meilink

Wim Meilink was één van de oprichters van de NVP-UNIMA en jarenlang voorzitter. Hij heeft een aantal boeken geschreven over het maken van poppenspel. Hij heeft ook een belangrijke bijdrage geleverd aan het geschiedkundig onderzoek van deze podiumkunst met zijn werk 'Doopceel van Jan Claeszen' en de eerste Nederlandse 'Bibliografie van het Poppenspel'. Dit laatste werk werd door de NVP-UNIMA als eerste jaarboekje in een reeks verenigingsuitgaven gepubliceerd.

Dat de prijs in 2015 na een pauze van 10 jaar weer in het leven is geroepen is mede te danken aan een donatie van STOA van Chris de Jong.

De Wim Meilinkprijs bestaat uit:

De Wim Meilinkprijs is een oeuvreprijs en bestaat uit een bedrag van € 2.500 en een plaquette, ontworpen door kunstenares Jeanne van Midde.

De Wim Meilinkprijs 2019 wordt uitgereikt aan

Hotel Modern

De winnaars 1980 - 2017

1980: Hinderik de Groot
1983: Feike Boschma 2014 †
1986: Figurentheater Triangel (Henk Boerwinkel)
1989: Jan de Noord (1983 † postuum)
1993: Camilla Koevoets
1995: Speeltheater Holland
1998: Trudy Kuyper († 2017)
2002: Damiët van Dalsum
2005: Neville Tranter
2015: Amstelveens poppentheater
2017: Rieks Swarte
2019: Hotel Modern

Het jury rapport bij de Wim Meilinkprijs 2019

"Grote verhalen in een spel met rommel, spullen en illusie": dat is de essentie van het theaterwerk van Hotel Modern. Dit zijn niet de woorden van de jury van de Wim Meilinkprijs 2019, maar van Pauline Kalker en Arlène Hoornweg zelf. Ergens, ooit in een interview. Samen met Herman Helle heeft het makers-drietal een bescheiden, maar overdonderend oeuvre opgebouwd van memorabele miniatuurvoorstellingen die ingrijpende verhalen invoelbaar maken. De voorstellingen en de makers zijn al veelvuldig gelauwerd met verschillende prijzen, maar een oeuvreprijs voor deze 'grootheden van de kleine schaal' was er nog niet. Bij deze.

Eerlijk is eerlijk, toen deze jury aan de beraadslagingen begon rondom de toekenning van de Wim Meilinkprijs 2019 kwam een aantal andere grote namen voorbij, die we niet onvermeld willen laten. Mijmerend over de unieke historie en tradities van het poppenspel in Nederland werd een opmerkelijke vlucht genoteerd van Wim Meilink met Jan Klaassen via de iconische abstracties van Feike Boschma naar de robotvoorstelling van Theatercollectief Urland. En daartussen bewegen ze; de grote poppenspelers als Fred Delfgaauw, Theo Terra, Elout Hol, Servaes Nelissen, Ulrike Quade, Duda Paiva... en ook niet te vergeten Gérard Schiphorst en Marije van der Sande van TamTam Objektentheater.

Het is een illuster en gevaarlijk rijtje: u bedenkt nu waarschijnlijk iemand, die we hier schandalig (wel) vergeten. Het gaat ons er maar om de rijkdom neer te zetten van een uniek onderdeel van de theatercultuur in Nederland: het poppen- en objecttheater, dat het eigenlijk verdient om eens in volle glorie, in woord en beeld gevangen en breed gedeeld te worden.

Tijdens de beraadslagingen lag een vakblad op tafel en een van de juryleden wees erop. Bijna achteloos. Op de cover een foto van Herman Helle. Hotel Modern. De naam was gevallen en de jury was meteen klaar. Unaniem.

De keuze voor Hotel Modern betekent dat wij een volgspot willen zetten op een

uniek kunstenaarstrio dat met haar voorstellingen een belangrijke schakel vormt in de ontwikkeling van het (figuratieve) poppenspel naar het abstractere objecttheater. Het begon eigenlijk allemaal met de maquettes van Herman Helle in de jaren negentig: miniatuursteden, voor bekende architecten, van luciferdoosjes met snelwegen van touw. Nog recent bouwde hij een onwaarschijnlijke miniversie van de miljoenenstad Frankfurt: van gummetjes, sponsjes, dobbelstenen en dopjes. En in de jaren daar tussenin bouwde hij samen met Pauline Kalker en Arlène Hoornweg enkele van de meest oorspronkelijke theaterverhalen die het Nederlandse kunstenveld heeft voortgebracht. Nu al legendarisch zijn *de Grote Oorlog* (2001) en *Kamp* (2005), waarin de gruwelen van de eerste en de tweede wereldoorlog worden verbeeld met een vingercamera in een miniwereld met poppetjes van ijzerdraad, stof en klei. Ook memorabel is de skyline van koelkasten uit Heden Stad of de mensheid verbeeld als garnalen in *Garnalen Verhalen.*

Deze voorstellingen en de vertelvorm van Hotel Modern zijn al vaker uitgebreid geanalyseerd en bezongen als uniek, dus dat hoeven we hier niet te herhalen. In alle eenvoud, voor wie het werk dan toch niet kent: Hotel Modern is beroemd geworden met een eigenwijs, luchtig en tegelijkertijd diepzinnig spel met spullen,

Kamp

filmbeeld en illusie. De spelers maken live animatiefilms op het toneel. Het publiek ziet de filmbeelden op een scherm, maar het ziet ook de makers terwijl zij de scènes zorgvuldig opbouwen en camera's door de decortjes bewegen. Het zijn bijvoorbeeld kadetjes die voorbijkomen, terwijl de geluiden van auto's worden toegevoegd. Daarna kan een groot brood een bus zijn, en een stokbrood een vliegtuig. Aldus Pauline Kalker.

Herman Helle vult dat zo aan: "Als je toeschouwers een clou geeft, kunnen ze beelden vervolgens zelf afmaken in hun hoofd. Stel: je plant een takje peterselie in de aarde en kijkt. Het publiek is live getuige van hoe er een mogelijke wereld wordt gecreëerd, maar het meest bijzondere is misschien wel dat onze eigen verbeelding er zo stevig mee aan het werk gezet wordt. De toeschouwer doet namelijk de rest zelf. Het publiek krijgt een eenvoudige code: door je oogleden, dan denk je: daar staat een boom in een landschap. Peter-

Garnalen Verhalen

selie is natuurlijk geen boompje, maar als je het in een bepaalde context zet, is dat het opeens wel. Het publiek ziet de peterselie, vormt het in gedachten om tot een boom, maar ziet ook hoe deze illusie op het toneel tot stand wordt gebracht. Al die elementen versterken elkaar.'

Spelers werken aan *Kamp*

Zo simpel kan het toch niet zijn...? En toch is het zo. Zo werkt het.
Maar de makers van Hotel Modern doen vermoedelijk nog iets anders, magisch ook: zij doen stiekem een appel op onze oer behoefte de grote chaotische en beangstigende wereld overzichtelijk en hanteerbaar te maken. Dat is in de kern misschien wel wat theater is, wat cultuur is, wat spelen is. Of het nou met zand, klei, Lego is of met Barbies, met woorden of muzieknoten, met verf of een computer: miniwerelden bouwen doen we allemaal. We snakken naar orde, overzicht, macht over wat ons beangstigt.

'Minimensjes die ploeteren' noemde Vincent Kouters in de Volkskrant ooit de figuurtjes van Hotel Modern, en zijn we dat niet allemaal? Minimensjes die ploeteren en proberen te overleven.

Hotel Modern vertaalt voor ons de grotemensenwereld in het kleine alledaagse. Onze diepste angsten en verlangens worden teruggebracht naar de hanteerbaarheid van een houtje en een touwtje. En in die wereld mag je mee en je eigen fantasie en gevoelens de vrije loop laten. Hoe onwaarschijnlijk alledaags en groots is dat. Hulde. Niets dan groot respect en hulde.

Corien Baart (creatief producent/dramaturg)
Rieks Swarte (winnaar WM-oeuvreprijs 2017)
Carlos Lagoeiro (Teatro Munganga)
Frans Hakkemars (secretaris namens de NVP-UNIMA)

"Minimensjes"

Dankwoord Hotel Modern

Beste mensen van de NVP-UNIMA, beste leden van de jury, collega-makers, -spelers en liefhebbers van poppenspel,

Wat een geweldige eer om de Wim Meilinkprijs te mogen ontvangen, we werden er een beetje rood en stil van. Toen we het hoorden schrokken we wel even, een oeuvreprijs, nu al? Zijn we al zo oud?
Maar we zijn nog helemaal niet klaar! Maar trots zijn we natuurlijk wel heel erg, op deze erkenning, en ook wel op ons oeuvre-tot-nu-toe.

Toen we begonnen met ons maquette-theater, aanvankelijk nog zonder camera's, hadden we niet bedacht dat wat we deden onder de noemer "poppenspel" zou vallen. Op onze opleidingen (Arlène en Pauline deden toneelschool en Herman kunstacademie) hadden we nooit met poppen- of objecttheater kennis gemaakt. Best vreemd eigenlijk als je bedenkt dat het maken van poppen en miniaturen misschien wel een van de oudste en meest universele cultuuruitingen is.

Venus van Hohle Fels

Plezier hebben in miniversies van de werkelijkheid ligt in de menselijke natuur besloten. Een van de oudste bekende kunstwerken is de Venus van Hohle Fels: een 40.000 jaar oud, 6 cm groot, bevallig vrouwfiguurtje van mammoetivoor. Bij de oude Egyptenaren werd met de overleden farao een hele samenleving in miniatuur mee-begraven, compleet met scheepjes, soldaten, vee, huisjes en ambachtslieden in actie. Menig vrachtwagenchauffeur heeft zijn wagen in miniatuur thuis op het dressoir staan en de volwassen dames en heren die met treinbanen spelen zijn zeker geen zeldzaamheid.

Het is nou eenmaal een enorme kick om een complete wereld te maken, bewoond door duizenden personages. Na onze eerste maquette-voorstelling wilden we niet meer anders.
Toen Herman een camera kocht en we onze maquettes gingen filmen, kwamen er nog meer mogelijkheden bij: we konden onderzeeboten, vuurzeeën en complete ruimteschepen niet alleen het theater binnen brengen, maar als we de gefilmde beelden projecteerden, konden we alles ook nog levensgroot weergeven. Met de komst van camera's kwamen ook filmtechnieken als point of view en over-shoulder-standpunten onze theatertaal in, waarmee we letterlijk door de ogen van onze personages de wereld inkijken.

De Grote Oorlog

Een bekend uniek talent van poppen is hun vermogen even overtuigend te leven als te sterven. Poppen kunnen de grens tussen leven en dood overschrijden.

In ons werk gaan we regelmatig op zoek naar de doden in ons leven; overleden vaders, grootvaders, gesneuvelde soldaten of vermoorde concentratiekampgevangenen worden tot leven gewekt, om opnieuw te sterven, iedere voorstelling weer. De voorstellingen die we maakten over oorlogsgeweld spelen we nog steeds over de hele wereld;

Banaan en Oestermes

het is dan alsof we samen met het publiek rouwen om het oorlogsbeest dat in de mensheid huist. We zijn ons publiek dankbaar, voor de moed die ze hebben om getuige te willen zijn van de soms gruwelijke geschiedenissen die we verbeelden. We kregen warme, bemoedigende reacties van vele toeschouwers, van familieleden van oorlogsslachtoffers, maar ook bijzonder strijdbare reacties van mensen die in hun eigen maatschappij, in Europa, Amerika of Rusland, opnieuw het gevaar van populisme, discriminatie of tirannie zien opduiken.

Maquette *Kamp*

Het maken en spelen van voorstellingen zoals we dat inmiddels al meer dan 20 jaar doen hebben we als een voorrecht beschouwd. We zijn dankbaar dat er tot nu toe subsidieregelingen waren die het mogelijk maakten. We maken ons wel zorgen over een overheid die het steeds vaker heeft over "eigen broek ophouden" en de waarde van kunst en cultuur niet altijd in lijkt te zien. Of over beleidsmakers die kunst vooral zien als middel om hun sociale agenda te dienen. Dat nodigt natuurlijk uit tot strijdbaarheid, we zullen de waarde van het nutteloze, van fantasie, verbeelding en kinderlijk plezier moeten blijven verdedigen. Iedereen hier weet dat cultuur kan doen bespiegelen, verbroederen, troosten, op stang jagen, emotioneren, maar ook dat ongrijpbare schoonheid zich niet laat vangen in prestatielijstjes waarachter plusjes en minnetjes gezet kunnen worden. We moeten ervoor zorgen dat ook nieuwe generaties theatermakers goede mogelijkheden blijven krijgen om aan te rommelen, om te zoeken, te ontdekken en tot bloei te komen.

Maar genoeg cultuurpolitiek nu, we gaan verder met mensen bedanken.
We maken onze voorstellingen meestal niet met z'n drieën. We werken graag

Ons Wereldrijk

'samen met de geweldige componisten/performers Arthur Sauer en Ruud van der Pluijm, die beiden op hun eigen, door hen zelf ontwikkelde, en onnavolgbare wijze onze beelden live van geluid en muziek voorzien. We zijn hen dankbaar voor de inspirerende samenwerkingen iedere keer weer. Kunstenares en object-theatermaker Harriët van Reek leerde ons eenvoud te waarderen en kijkend te werken, lessen die we tot dag van vandaag meedragen.

Podium-vullende maquettes maken is monnikenwerk, en we worden daarbij geassisteerd door een poule van zo'n 20 beeldend kunstenaars, van wie we onze trouwe creatieve krachten Heleen Wiemer en Kirsten Hutschemakers niet ongenoemd willen laten. We bedanken alle theatertechnici met wie we onze touravonturen beleven, en speciaal André Goos en Edwin van Steenbergen, die met hun vernuftige breinen onze technische dromen werkelijkheid maken.

Jan Joris Lamers van Maatschappij Discordia hielp ons bij het oprichten van Hotel Modern, en gaf ons de eerste kansen zelf een voorstelling te maken. Zakelijk leider Heleen Hameete zette ons zakelijk op de rails, haar meest recente opvolger Tineke Verheij is zakelijk en productioneel onze rots in de branding, dank aan haar en aan haar team. We danken Theater Rotterdam, alle ons ontvangende the-

aters, de gepassioneerde mensen van de NVP-UNIMA, ons betrokken bestuur en natuurlijk de jury van de Wim Meilinkprijs, voor haar eervolle oordeel en voor het prachtige juryrapport waarin ons werk zo zorgvuldig en levendig is beschreven.

Pauline Kalker, Arlène Hoornweg en Herman Helle

En we bedanken ons publiek, jong en oud, de nieuwgierige toeschouwers die steeds weer het avontuur met ons willen aangaan, die willen en durven geloven in wat wij hen laten zien, die voor de duur van een voorstelling samen met ons en met elkaar in onze wereld willen verkeren.

We feliciteren de veelbelovende winnares van de Ruth van der Steenhovenprijs Mirthe Dokter, en wensen haar en haar generatiegenoten spannende creatieve avonturen. Wijzelf hopen er nog vele te beleven, in Nederland en over de wereld, want de taal van poppenspel, zo weten we allemaal, wordt wereldwijd verstaan .

Pauline Kalker,
Arlène Hoornweg en
Herman Helle,
artistieke kern van Hotel Modern

De Ruth van der Steenhovenprijs

Ruth van der Steenhoven

is ingesteld na het overlijden van Ruth van der Steenhoven op 5 juni 2016. De prijs wordt om het jaar uitgereikt. De eerste keer was in 2017.

Ruth van der Steenhoven was vele jaren lang de motor van de NVP(-UNIMA). Als geen ander was hij enorm betrokken bij de vereniging en de poppenspelers, waarbij hij vooral jonge/beginnende de mensen op allerlei wijze stimuleerde om het vak te leren.

Een Aanmoedigingsprijs

De Ruth van der Steenhovenprijs is een ledenprijs. De leden van de NVP-UNIMA kunnen theaters en spelers voordragen. De Ruth van der Steenhoven Prijs is een aanmoedigingsprijs voor een beginnende (jonge) poppen- en objecttheatermaker (M/V) die zich verder wil bekwamen in het vak. Om dit mogelijk te maken bestaat de Ruth van der Steenhovenprijs uit een financiële bijdrage (€ 500).

Ruth van der Steenhovenprijs 2019

Maar liefst 4 theatermakers/gezelschappen werden door de leden van de NVP-UNIMA genomineerd voor de Ruth van der Steenhovenprijs 2019, een prijs voor nieuwe (jonge) figurentheaterspelers.
Bij meer dan 3 genomineerden zouden door de leden van de NVP-UNIMA gestemd worden, zodat er een top 3 zou ontstaan die door de jury bezocht zo gaan worden. Nu er 4 genomineerden zijn, is besloten dat deze keer de stemming vervalt en dat alle 4 de gezelschappen door de jury bezocht zijn.
De jury heeft alle 4 de genomineerden besproken waren bleek dat er één met kop en schouders boven de anderen uitstak en als winnaar werd bestempeld:

Mirthe Dokter

De Ruth van der Steenhovenprijs bestaat uit

Een bedrag van € 500 en een oorkonde, ontworpen door
en een oorkonde van Baukje Scheppink.

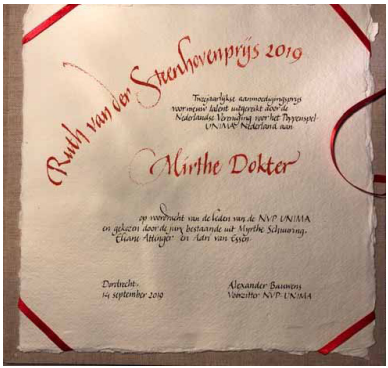

Juryrapport Ruth van der Steenhovenprijs 2019

De Ruth van der Steenhovenprijs is een ledenprijs. De leden van de NVP-UNIMA hebben dit jaar drie beginnende theatergroepen en één speler voordragen voor de prijs. De jury heeft van iedereen voorstellingen gezien en heeft gekozen voor Mirthe Dokter. De jury vindt dat Mirthe de afgelopen vijf jaar een mooie ontwikkeling heeft doorgemaakt en wil dit aanmoedigen.

Mirthe Dokter studeert in 2014 af aan de ArtEZ Hogeschool voor de Kunsten, afdeling Muziektheater, Arnhem. Zij is een multitalent. Naast zang, compositie en (poppen)spel beheerst ze ook de schilder- en tekenkunst en fotografie. In haar voorstellingen combineert zij al deze disciplines tot een geheel.

Kijk ik Zoek

Na haar afstuderen begint zij in 2016 met de solo *Kijk ik Zoek*, in het kader van de talentontwikkeling van het Pop Arts festival & Feikes Huis. Ze blijft er aan schaven en ontwikkelt de solo tot een mooie korte voorstelling voor de jeugd. In 2017 volgt *De balts*, over het baltsgedrag van dieren, samen met Tim Hamer, en in 2018 maakt ze *Leatherback*, een nieuwe solo. Ze wint er de Jonge makers Juryprijs mee op het festival Puppet International Meppel 2018. Verder werkt Mirthe al die tijd ook freelance mee aan verschillende voorstellingen en projecten: van Mike Boddé tot het Nederlands Kamerkoor, van het Onafhankelijk Toneel Rotterdam tot Muziektheater de Plaats in Arnhem.

Afgelopen vijf jaar heeft Mirthe een eigen, herkenbare beeldende stijl ontwikkeld en geperfectioneerd. Daarbij gebruikt zij al haar talenten en zet zij alle disciplines in die ze beheerst. Ze bespeelt haar eigen poppen en maakt prachtig gelaagde beelden door zelf op toneel live te tekenen en schilderen en tevens met een

simpele overhead projector andere beelden toe te voegen. Ze speelt de rol van verteller, zingt en speelt haar eigen composities en is en passant ook haar eigen lichttechnicus.

In *Kijk ik Zoek* laat ze een jonge asielzoeker zijn nieuwe 'heimat' verkennen tijdens een nachtelijke tocht. Mirthe speelt dit voor kinderen en knoopt na afloop een gesprek aan met hen. In *Leatherback* vertelt ze ons – eveneens praktisch zonder tekst – over mensen in Ghana die de bedreigde zeeschildpadden beschermen.

Mirthe weet met beeld, live muzuiek, zang en een minimum aan tekst een mooie, dichte sfeer op te roepen. De verhalen die ze op deze multidisciplinaire, poëtische manier vertelt, zijn geëngageerd en doen er toe. Haar voorstellingen hebben een kop en een staart, zijn toegankelijk en visueel zeer aantrekkelijk.

Mirthe Dokter heeft een missie, is begaan met de wereld en vertelt haar beeldende verhalen op een authentieke en prikkelende manier. Ze heeft humor en weet mensen te raken. Tevens zoekt zij verbindingen tussen kunstdisciplines en tussen theater en andere maatschappelijke terreinen. Daarom verdient Mirthe Dokter de Ruth van der Steenhovenprijs 2019!

Jury prijs Puppet International samen met Frederique van Domburg

Wij kijken erg uit naar Mirthe's komende voorstellingen en zijn nieuwsgierig naar haar verdere ontwikkeling.

Eliane Attinger (v/h Feikes Huis),
Adri van Essen (Kunsten op Straat) en
Myrthe Schuuring (Amstelveens Poppentheater),
Sigrid de Reus (secretaris namens de NVP-UNIMA)

Dankwoord Mirthe Dokter – 25 juni 2019

'…Het is even interessant en even moeilijk om iets goed te zeggen als om iets te schilderen'
-Vincent van Gogh-

Ik wil graag beginnen met een gedicht van Maarten van Roozendaal:

Ik ken een sterk verhaal
Het is op het strand
Er is een man
En er zijn ook heel veel vissen

Op het strand
De man bukt
Hij pakt een vis
Hij geeft de vis een kus
Hij gooit de vis in zee
De vis is blij

De man bukt weer
Hij pakt weer een vis
Hij geeft de vis een kus
Hij gooit de vis in zee
Weer blij

Dan komt daar een andere man
Hij zegt: 'Kijk nou toch eens om je heen, man
Kijk dan hoeveel vissen er nog zijn, man
Jij pakt steeds een vis
Je geeft die vis een kus
Je gooit die vis in zee
Dat helpt toch helemaal niets, man.'

De man bukt weer
En zegt: 'Leg jij dat maar uit aan deze vis.'

-Sterk verhaal door Maarten van Roozendaal-

Ik voel mij vereerd om de Ruth van der Steenhovenprijs 2019 te mogen ontvangen. Mijn dank is groot. Toevallig stond ik te poppenspelen terwijl ik werd gebeld over dit mooie nieuws. Dat was mooie timing. Ik vind hrt bijzonder om in het juryrapport te lezen dat mijn zoektocht gevolgd wordt en dat er oog is voor nieuwe paden die naast de tradities kunnen bestaan. Mijn felicitaties aan Hotel Modern met het winnen van de Wim Meilinkprijs, zeer verdiend. Hotel Modern is voor mij altijd een voorbeeld geweest.

Mijn verhalen komen uit mijn handen. Daar kan ik niks aan doen, dat is altijd al zo geweest. Ik bespeel kwasten, overheadprojectors, klei, papier en stem. Dat probeer ik altijd te doen met grote overgave. Mijn tegenspelers komen tevoorschijn uit een 2d beeld dat ter plekke geconstrueerd wordt. Als een soort meneer Gepetto die zijn Pinocchio maakt voor de ogen van zijn kijkers. En daar gaat het bij mij juist om: laten zien dat het gemaakt wordt. Ik vind het belangrijk om de schets te laten zien, het proces van het maken. In de schets zit de spanning, daar kan je nog nieuwe dingen in vinden.

Concert Mike Kwadraat - piano: Mike Boddé en Mike del Ferro beeld: Mirthe Dokter

In de toekomst wil ik een plek creëren waarin er ruimte is voor de verborgen verbeeldingswereld:
Een podium voor de introverten. Stel dat kunst een boom is, dan wil ik dat we kijken naar de wortels, niet alleen naar het mooie bladerdak. Want het zijn de wortels die ons dragen.

Ik wil graag heel veel lieve mensen bedanken waar ik me bij thuis voel:
Uit het vak: impresariaat De Reus Totaal/Sigrid de Reus voor haar grote toewijding, support, hulp en de fijne samenwerking. Feikes huis/Pol Eggermont voor

de vele kansen en betrokkenheid, Eliane Attinger voor haar hulp, interesse en betrokkenheid vanaf het begin.

De Balts van Mirthe Dokter en Tim Hammer

Rieks Swarte en Javier López Piñón, Johanna van Steen, Adrie van Essen, Lise-Lotte Kok en Albert Hoex/Muziektheater de Plaats, Karin Netten/Kameroperahuis, Paul Röttger/Theater Babel Rotterdam, Gerrit Timmers, Mike Boddé, Helena Hoogenkamp en Frederique van Domburg voor hun ondersteuning, vertrouwen en samenwerkingen afgelopen jaren. Een bijzonder dankjewel voor mijn generatiegenoten en medemakers, want samen staan we sterk en doen we zo veel mooie dingen.
Tot slot een dankwoord voor het sea turtle protection team dat ik in Ghana ontmoette, omdat we zoveel in elkaar teweeg brachten, en nog steeds doen.

In het bijzonder:
Mijn lieve vrienden die mij het beste kennen en waar ik zo trots op ben.
Mijn lieve familie die mij altijd mijn gang laten gaan en altijd in het publiek én in mijn hart zitten.
Tim Hammer, mede theatermaker en bovenal geliefde, waar ik zo veel mee mag delen en die ik zo bewonder. Ter afsluiting mijn grote dank aan NVP-UNIMA en haar leden en commissie voor deze bijzondere eer. Dit is een groot cadeau en geeft goede moed voor de toekomst.

TO BE CONTINUED!!!
Warme groeten, Mirthe Dokter
www.mirthedokter.nl

NVP-UNIMA
Nederlandse Vereniging voor het Poppenspel
UNIMA Centrum Nederland
www.nvp-unima.nl